

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 135/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 1528/2008 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .
2. Žiadosti [REDACTED] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním sťažovateľa doručeným ústavnému súdu 11. septembra 2019, ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 1528/2008 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je vedená pod sp. zn. Rvp 875/2019 a v súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov prerozdelená a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi.

3. Podľa čl. II bodu 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky schváleného na zasadnutí pléna konaného 4. decembra 2019 na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 (ďalej len „rozvrh práce“) je na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3 písm. a) rozvrhu práce pri predkladaní pridelených vecí do senátu sudcom spravodajcom Rastislavom Kaššákom pracuje prvý senát ústavného súdu v zložení Jana Baricová, predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa preto predbežne prerokoval senát v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

4. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnuté konanie, v ktorom má sťažovateľ právne postavenie povinného, sa začalo 15. mája 2008 na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnená“). Exekučným titulom v napadnutom konaní je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEX, s. r. o., sp. zn. i586.9264 zo 4. marca 2008, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť oprávnenej sumu 617,41 € s príslušenstvom (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Súdnemu exekútorovi JUDr. Miroslavovi Šupovi (ďalej len „súdny exekútor“) bolo poverenie na vykonanie exekúcie udelené 12. júna 2008.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože z dôvodu neplatnej rozhodcovskej zmluvy nebola daná právomoc rozhodcovského súdu na jeho vydanie. Ďalej poukazuje na neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré boli dojednané v zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzavretých s oprávnenou. Okresný súd preto podľa názoru sťažovateľa v rozpore so zákonom udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie.

6. Podaním z 8. júna 2018 sťažovateľ navrhol zastavenie exekúcie a žiadal, aby okresný súd uložil oprávnenej a súdnemu exekútorovi zaplatiť mu 1 340 € z titulu bezdôvodného obohatenia, pretože táto suma bola súdnym exekútorom od sťažovateľa vymožená v priebehu exekúcie.

7. Sťažovateľ okresnému súdu vytýka, že o jeho návrhu na zastavenie exekúcie nekoná, a to napriek jedenásť rokov trvajúcej exekúcii, čím porušuje jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Sťažovateľ využil možnosť postupu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a 2. januára 2019 podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní (ďalej len „sťažnosť“). Predseda okresného súdu prípisom sp. zn. Spr 2202/2019 z 28. januára 2019 sťažovateľovi oznámil, že nie je možné dodržať lehotu 30 dní

na vybavenie jeho sťažnosti z dôvodu nemožnosti zabezpečenia podkladov, pričom po odpadnutí prekážky sa k jeho sťažnosti vyjadrí.

9. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na rôzne definície pojmu korupcia a tvrdí (bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia, pozn.), že súdne prietahy v napadnutom konaní sú práve dôsledkom korupcie. Zároveň poukazuje na viaceré ústavné sťažnosti, ktoré už adresoval ústavnému súdu.

10. Sťažovateľ si súčasne uplatnil primerané finančné zadostučinenie vo výške 25 000 €, čo odôvodnil nečinnosťou okresného súdu, korupciou a *„protizákonným vydaním poverenia súdnemu exekútorovi“*.

11. Písomným podaním zo 7. septembra 2019 (doručeným ústavnému súdu 11. septembra 2019) sťažovateľ doplnil svoju ústavnú sťažnosť, pričom v podstatnom rozsahu opakuje totožné námietky obsiahnuté v ústavnej sťažnosti. Uvádza, že 1. júla 2019 opätovne adresoval predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní, pričom podpredseda okresného súdu mu opäť zaslal len upovedomenie o nemožnosti vybaviť jeho sťažnosť v zákonnej 30-dňovej lehote. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že okresný súd o jeho návrhu na zastavenie exekúcie rozhodol uznesením sp. zn. 2 Er 1528/2008 z 27. júna 2019 tak, že exekúciu vyhlásil za neprípustnú, zastavil ju a súdnemu exekútorovi nepriznal náhradu trov exekúcie a sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Ďalej sťažovateľ argumentuje, že okresný súd tak *„dlho ignoroval exekučné zákony, zákony na ochranu spotrebiteľa, sťažovateľov podnet na zastavenie exekúcie, že oprávnená z exekúcie od 02.07.2019 neexistuje a nie je od koho vymáhať časť zaplatených peňazí, primerané finančné zadostučinenie...“*.

12. Na záver sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu, pretože jeho nepriaznivá finančná situácia mu neumožňuje platiť za poskytovanie právnych služieb, pričom podaním zo 16. decembra 2019 (doručeným ústavnému súdu 18. decembra 2019) špecifikoval svoje majetkové pomery a predložil aj výpis zo svojho účtu.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

21. Predmetom ústavnej sťažnosti je v danom prípade namietané porušenie základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

22. Ústavný súd predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu v súlade s § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom (§ 39 a § 43, § 123, § 124 a § 132 zákona o ústavnom súde), a súčasne zisťoval, či v danom prípade nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez právneho zastúpenia podľa § 34 a § 35 zákona o ústavnom súde a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (§ 37 zákona o ústavnom súde), návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

23. Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že v ústavnej sťažnosti absentuje uvedenie kvalifikovaného návrhu na rozhodnutie vo veci (petitu), avšak ústavný súd sťažovateľa na odstránenie uvedeného nedostatku nevyzýval, pretože ani po prípadnom doplnení ústavnej sťažnosti by ústavný súd nedospel k inému právnomu záveru aký zaujal v tomto uznesení. Sťažovateľ súčasne nešpecifikoval konkrétny odsek čl. 6 dohovoru, avšak vychádzajúc z celkového obsahu ústavnej sťažnosti možno konštatovať, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe toho ústavný súd ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

III.1 K namietanému porušeniu práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

24. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy spočíva podľa názoru sťažovateľa v tom, že exekúcia bola vedená viac ako jedenásť rokov na základe nespôsobilého exekučného titulu a okresný súd dlhodobo nekonal o jeho návrhu na zastavenie exekúcie, a to aj napriek viacerým sťažnostiam na prietahy v konaní, ktoré adresoval predsedovi okresného súdu.

25. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014) judikoval, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným

súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných priet'ahoch.

26. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach opakovane vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04, III. ÚS 229/04) a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných priet'ahov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, III. ÚS 125/07, IV. ÚS 56/2019, II. ÚS 211/2019).

27. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že exekúcia bola vykonávaná viac ako jedenásť rokov, ústavný súd konštatuje, že špecifikom exekučného konania (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018) je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať.

28. Je teda zrejmé, že dobu od udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, t. j. od 12. júna 2008 až do 8. júna 2018, keď sťažovateľ podal návrh na jej zastavenie, nemožno pripísať na „ŕarchu“ okresného súdu, pretože v uvedenom období zodpovedal za vedenie a priebeh exekúcie súdny exekútor. Vzhľadom na to, že sťažovateľ v ústavnej

sťažnosti nenamietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom súdneho exekútora v napadnutom konaní, ústavný súd predmetnú fázu exekúcie neposudzoval.

29. Pokiaľ sťažovateľ vytýka okresnému súdu, že o jeho návrhu na zastavenie exekúcie z 8. júna 2018 nebolo ani ku dňu podania ústavnej sťažnosti právoplatne rozhodnuté, ústavný súd zdôrazňuje, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 129/06) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 149/02, III. ÚS 92/03, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09, II. ÚS 118/2014). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. III. ÚS 199/02, I. ÚS 57/01).

30. Zo samotného podania sťažovateľa zo 7. septembra 2019, ktorým doplnil svoju ústavnú sťažnosť, vyplýva, že okresný súd o jeho návrhu na zastavenie exekúcie rozhodol uznesením sp. zn. 2 Er 1528/2008 z 27. júna 2019 tak, že exekúciu vyhlásil za neprípustnú, zastavil ju a súdnemu exekútorovi nepriznal náhradu trov exekúcie a sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 8. septembra 2019. Možno teda konštatovať, že právna neistota sťažovateľa bola v napadnutom konaní odstránená približne len mesiac po podaní ústavnej sťažnosti.

31. Ústavný súd uznáva, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol vo veci celkom optimálny a efektívny, keďže okresný súd potreboval na rozhodnutie o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie viac ako jeden rok, avšak túto dobu nemožno z ústavnoprávneho hľadiska vyhodnotiť ako takú, ktorá by dovoľovala prijať záver

o porušení práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

32. Na základe uvedeného ústavný súd v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

33. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ďalej namieta, že okresný súd svojím postupom porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď v rozpore so zákonom udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie a exekúcia bola preto vedená na podklade nespôsobilého exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku). Nezákonný postup okresného súdu sťažovateľ vidí aj v jeho nečinnosti počas jedenásť rokov prebiehajúcej exekúcie.

34. Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

35. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04). Iba za predpokladu, že sťažovateľ využije všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a nebol s ich uplatnením úspešný, sa môže uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou

podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. K tomu treba dodať, že sťažovateľ nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (m. m. IV. ÚS 193/2010, II. ÚS 853/2016).

36. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku (účinného do 31. marca 2017, pozn.) má povinný viacero právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môže využiť vtedy, ak v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí sa vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov. K takým právnym prostriedkom patria návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku a návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Účel týchto právnych prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní je rovnaký a spravidla spočíva v tom, že v absolútne alebo relatívne neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a musí sa zastaviť a prípadne pred rozhodnutím o zastavení sa musí exekúcia aj odložiť (jej vykonávanie) (II. ÚS 134/05).

37. V danom prípade sa námietkami sťažovateľa, ktorými odôvodňoval porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zaoberal v napadnutom konaní okresný súd v rámci rozhodovania o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, ktorý, ako už bolo uvedené, tomuto návrhu vyhovel a uznesením z 27. júna 2019 s právoplatnosťou 8. septembra 2019 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Z tohto dôvodu to bol práve okresný súd, ktorý bol povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa, čo vylučuje právomoc ústavného súdu zaoberať sa v rámci konania o ústavnej sťažnosti námietkami sťažovateľa smerujúcimi proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní.

38. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

IV.

Žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu

39. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

40. Pokiaľ ide o žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd zdôrazňuje, že na vyhovenie takejto žiadosti musia byť kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť a to, že (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená.

41. Ak teda ústavný súd po posúdení ústavnej sťažnosti zistí, že v danom prípade nie je daná jeho právomoc na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda to znamená, že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť.

42. Vzhľadom na to, že ústavný súd v danom prípade dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť v časti pre nedostatok právomoci ústavného

súdu na jej prerokovanie a v časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, nebolo možné vyhovieť ani žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, pretože by išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017, I. ÚS 383/2019). Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia (bod 2 výroku).

43. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa návrhom sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, pretože rozhodovanie o ňom je viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody (čl. 127 ods. 3 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu